

Остарѣлъ съвсемъ царя на животнитѣ. Грохналъ и очитѣ му загаснали. Легналъ боленъ и поклатилъ глава:

— Свършва се моето царуване, а кой ще поеме управлението на моя многоброенъ народъ, като моя синъ е още мѣничкѣ?

Мислилъ два дни и две нощи. Сетне повикалъ своя секретаръ — козела. Явилъ се той веднага.

— Кажи, царю!

— Повикай глигана и вълка!

Козелътъ изскочилъ и брадата му затреперила. Скиталъ той цѣлъ день и цѣла нощъ. Намѣрилъ ги. Предаль имъ царската заповѣдь.

На другия день глиганътъ и вълкътъ се явили предъ остарѣлия царь.

— Моя животъ угасва, — започналъ той. Виждамъ, че днитѣ ми се

броятъ на прѣсти! Затова ви повикахъ! Животнитѣ безъ царь не могатъ! А моятъ синъ е още мѣничкѣ! Единъ отъ двамата ви ще остане да царува, докато порастне той! Който ми докаже, че е по-якъ и по-уменъ, той ще седне на престола! Следъ три дни елате пакъ и ми кажете!

Тръгнали глиганътъ и вълкътъ да питатъ. Среცнали лисицата.

— Отъ насъ, двамата, кой е по-якъ и по-уменъ?

— Така не мога да кажа! — отвърнала тя.

— Ами какъ?

— Знамъ единъ чифликъ въ полето! Тамъ има сто тлѣсти кокошки! Добре, но чифликътъ се пази отъ десетъ едри кучета! Който прескочи оградата и ми домъкне едно ланшно